

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoP/17/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512205566
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512205566.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľky JUDr. N. L., štátnej občianky N. republiky, bytom L. cesta XXXX/XX L., toho času Q. Z. XX proti odporcovi Ing. Z. I., štátnemu občanovi N. republiky, bytom S., Q. 7, v konaní zastúpeného JUDr. M. L., advokátkou, so sídlom Y., K. XX/X o určenie príspevku na výživu, na odvolania navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 4P/133/2012-234 zo dňa 04. decembra 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo výrokoch I., III. a V. potvrdzuje a vo výroku II. zmeňuje tak, že nedoplatok na zročnom príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 vo výške 3.854,80 eur je odporca povinný zaplatiť navrhovateľke v pravidelných mesačných splátkach po 500,- eur do zaplatenia s tým, že prvú splátku zaplatí do konca mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku a omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke príspevok na výživu vo výške 200,- eur mesačne za obdobie od 14.07.2010 do 15.12.2010 a vo výške 300,- eur za obdobie od 16.12.2010 do 30.09.2011 /výrok I. rozsudku/; nedoplatok na zročnom príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 vo výške 3.854,80 eur uložil odporcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach po 200,- eur do zaplatenia s tým, že prvú splátku zaplatí do konca mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku a omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia /výrok II. rozsudku/; vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol /výrok III. rozsudku/; odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 231,- eur na účet tamojšieho súdu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku /výrok IV. rozsudku/ a nakoniec o náhrade trov konania účastníkov rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo /výrok V. rozsudku/. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľka v konaní žiadala, aby súd uložil odporcovi, ktorý je otcom jej syna P. povinnosť zaplatiť jej príspevok na výživu od 14.07.2010 do 14.07.2012 celkom v sume 7.500,- eur, a to do 10 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že z intímnych stykov účastníkov sa dňa 14.07.2010 narodil maloletý P.. Otcovstvo odporcu k dieťaťu bolo určené súdom. V období tehotnosti došlo k poklesu príjmu navrhovateľky z dôvodu tehotenstva až nástupom na materskú dovolenku. Priemerný mesačný čistý zárobok navrhovateľky za obdobie pred nástupom na materskú dovolenku činil 1.386,- eur. Navrhovateľka uplatnila svoj nárok na príspevok na výživu za obdobie od 14.07.2010 t.j. od narodenia dieťaťa do 14.04.2012, za obdobie dvoch rokov. Počas tohto obdobia mala navrhovateľka nasledovné príjmy: od 14.07.2010 do 15.12.2010 poberala materské dávky

v priemere vo výške 570,90 eur; od 16.12.2010 do 30.09.2011 poberala rodičovský príspevok vo výške 256,- eur; od 01.10.2011 do 14. 07.2012 navrhovateľka opäť pracovala s priemerným čistým zárobkom vo výške 1.242,17 eur. Navrhovateľka je vlastníčkou dvojizbového bytu č.XXX v dome s.č.XXXX/XX na Ul. L. U. v L.. Podľa vlastného vyjadrenia mala navrhovateľka príjem z nájmu bytu vo výške 250,- eur v období od 01.04.2010 do 01.04.2011, z ktorého časť vo výške 85,- eur tvorili platby za služby spojené s užívaním bytu. Byt prenajala odporcovi. Navrhovateľka je slobodná, žije spolu s rodičmi a maloletým synom P. v rodinnom dome v Q. Z. č.. Podľa potvrdenia rodičov a rozsudku Okresného súdu Žilina prispievala navrhovateľka v rozhodnom čase rodičom na bývanie sumou 100-150,- eur mesačne. Odporca je zamestnaný a v rozhodnom období mal priemerný mesačný čistý príjem za rok 2010 vo výške 1.785,- eur, v roku 2011 vo výške 1.778,- eur + v auguste 2011 ďalší príjem vo výške 777,- eur a v roku 2012 vo výške 2.364,- eur. Uvedené príjmy súd zistil z rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 17C/40/2011-450 zo dňa 29.05.2013, keď tieto boli zisťované pre posúdenie výšky výživného na maloletého P. L.. Odporcovi bola uvedeným rozsudkom stanovená povinnosť prispievať na výživu dieťaťa od 14.07.2010 do 01.10.2011 vo výške 200,- eur, za obdobie od 02.10.2011 do 31.12.2012 sumou 170,- eur a od 01.01.2013 vo výške 230,- eur mesačne. Od augusta 2014 uhrádza odporca na základe predbežného opatrenia titulom výživného na dieťa sumu 55,- eur mesačne. Odporca je ženatý, z manželstva pochádzajú dve deti, mladší S., nar. XX.XX.XXXX je žiakom 1.ročníka Gymnázia K. v S., odporca má k nemu vyživovaciu povinnosť. Manželka odporcu je zamestnaná s priemerným mesačným čistým zárobkom vo výške 380,- eur. Odporca je spolu s manželkou O. bezpodielovým spoluvlastníkom rodinného domu súp.č. XXXX v S., v ktorom žije so svojou rodinou, a tiež pozemkov v k.ú. V. v okrese K., parc. č. C KN XXXX/XX o výmere 364 m² a podielu 1/3 pozemku v rovnakom katastrálnom území parc. č. C KN XXXX/X. Uvedené zistené skutočnosti súd prvého stupňa posúdil podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine a uviedol, že z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že matke za otca dieťaťa, ktorého nie je vydatá, patrí nárok na výživu matky, ktorý súvisí s poklesom príjmu matky v tehotenstve a pôrode a tiež nárok na príspevok na úhradu nákladov, ktoré tejto v tehotenstve a v súvislosti s pôrodom vznikli. Výška príspevku na výživu je daná jeho "primeranosťou". Primeranosť sa posudzuje vo vzťahu k schopnostiam a možnostiam otca dieťaťa, ako aj vo vzťahu k odôvodneným potrebám a pomerom matky tak, aby bol stanovený rozumný kompromis medzi potrebami nevydatej matky a možnosťami otca dieťaťa. Táto zákonom ustanovená primeranosť má spravodlivo vymedziť pomer, v ktorom majú obaja rodičia prispieť na úhradu vzniknutých nákladov. Za primeranú výšku príspevku na výživu považoval súd, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, sumu vo výške 200,- eur mesačne za obdobie od 14.07.2010 do 15.12.2010, t.j. za obdobie, kedy navrhovateľka poberala materské dávky a vo výške 300,- eur za obdobie od 16.12.2010 do 30.09.2011, t.j. za obdobie, kedy navrhovateľka poberala len rodičovský príspevok. Od 01.10.2011 navrhovateľka opäť nastúpila do práce, takže za obdobie od tohto dátumu do 14.07.2012 jej súd príspevok na výživu, s poukazom na jej príjem zo zamestnania, nepriznal. Nedoplatok na zročnom príspevku na výživu za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 vo výške 3.854,80 eur, súd povolil odporcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach po 200,- eur podľa § 160 ods.1 O.s.p. Prihliadol pritom na súčasnú situáciu odporcu, ktorý je dlhodobo v stave práceneschopných s nárokom na nemocenské dávky, ktoré boli v období od decembra 2013 do septembra 2014 vyplácané vo výške 644,90 eur mesačne, pričom od apríla 2014 mu boli vykonávané exekučné zrážky titulom nedoplatku na výživnom na mal. P. tak, že mesačne dostával sumu 182,26 eur. Podaním, ktoré bolo súdu doručené elektronickou poštou dňa 24.11.2014 rozšírila navrhovateľka svoj návrh a žiadala, aby jej súd priznal aj príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom vo výške 422,72 eur. Podanie však nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, takže bolo v zmysle § 42 ods.1 O.s.p. potrebné ho doplniť písomne, a to najneskôr do troch dní. Navrhovateľka návrh vo veci samej týmto spôsobom nedoplnila, preto súd na jej podanie neprihliadol. Rozhodnutie o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť súdny poplatok 231,- eur súd prvého stupňa odôvodnil v zmysle § 2 ods. 2 v spojení § 4 ods. 2 písm. f/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, keď navrhovateľka bola od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh oslobodená a táto povinnosť v zmysle zákona prešla na neúspešného odporcu. Poplatok predstavuje sumu vo výške 231,- eur za priznaný príspevok na výživu (podľa pol.1a sadzobníka súdnych poplatkov 6% z ceny predmetu konania). O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods.2 O.s.p., keď obaja účastníci boli v konaní úspešní len čiastočne, preto náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z nich.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka, keď rozsudok podľa nej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje viacero nesprávností a chýb. Pokiaľ ide o jej príjem z nájmu bytu, platby spojené

s užívaním bytu, ktoré platila boli nie 85,- eur ale 110,- eur mesačne, čo súdu preukázala. Súd nevzal do úvahy skutočnosť, že vzhľadom na počiatočné náklady spojené s prenájmom bytu navrhovateľka žiadny reálny príjem z prenájmu nemala. Tiež nie je pravdou, že nájom bytu trval do 1.4.2011, pretože tento zanikol 31.12.2010 a po tomto dni tam odporca býval neoprávnené. Okrem toho z odôvodnenia rozsudku nie je jasné aký vplyv mali zistené skutočnosti o vlastníctve bytu navrhovateľkou a o jeho prenájme na rozhodnutie vo veci. Nesprávne sú v rozhodnutí uvedené aj sumy priemerných mesačných zárobkov účastníkov ako aj skutočnosť, že odporca od augusta 2014 uhradza výživné 55,- eur mesačne, keď v skutočnosti v mesiacoch jún, júl a august uhradil len výživné 26,- eur mesačne. Súd prvého stupňa v rozhodnutí nesprávne tvrdí, že navrhovateľka svoju neúčasť na pojednávaní dňa 4.12.2014 ospravedlnila a súhlasila, aby súd rozhodol v jej neprítomnosti. Je pravdou, že navrhovateľka sa z pojednávania ospravedlnila ale súhlasila s pojednávaním vo svojej neprítomnosti, ale len v prípade, že súd nepovažuje za potrebné ju vypočuť. Na druhej strane odporca neustále ospravedlňoval svoju neúčasť na pojednávaní a súd čakal na „uzdravenie“ odporcu a následne dožiadal o jeho výsluch a tiež ho potom opätovne vypočul na pojednávaní. Takýto postup súdu predstavuje porušenie rovnosti účastníkov konania a je v rozpore so zásadami občianskeho súdneho konania. Pokiaľ ide o vecné posúdenie jej uplatneného nároku, toto urobil súd prvého stupňa nesprávne. Výška príspevku na výživu, ktorú určil súd nie je ani primeraná a nepredstavuje ani nárok na výživu súvisiaci s poklesom príjmu matky, ako to konštatoval v rozhodnutí súd. Podľa vyčíslenia, ktoré navrhovateľka predložila v odvolaní bol pokles jej príjmu v období od 14.7.2010 do 15.12.2010 vo výške 815 eur mesačne, pričom odporca mal v tomto období o 1.501,84 eur mesačne viac ako ona; v období od 16.12.2010 do 30.09.2011 predstavoval pokles príjmu navrhovateľky mesačne 1.130,- eur, pričom odporca mal v tomto období o 1.235,18 eur mesačne viac ako ona. Z obdobia od 1.10.2011 jej súd príspevok nepriznal, čo je ale v rozpore s § 74 ods. 1 Zákona o rodine. Od 1.10.2011 začala navrhovateľka opäť pracovať ale jej príjem nepredstavoval ako uvádza súd 1.242,17 eur ale len 1.201,94 eur, čo je rozdiel daný tým, že súd si osvojil príjem zistený Okresným súdom Žilina za obdobie od 10/2011 do 5/2012 ale správne mal vychádzať z jej príjmu až do júla 2012. Tu mal súd ďalej prihliadnuť na skutočnosť, že navrhovateľka mala zvýšené výdavky /cestovanie do práce v L., bývanie v L. a Q. Z., zabezpečenie opatery pre syna/, ktoré znížili jej príjem až na sumu 711,94 eur mesačne. V tomto období pritom mal odporca príjem 2.079,02 eur mesačne. Celkovo tak pokles príjmu navrhovateľky za dva roky od narodenia dieťaťa účastníkov predstavoval 19.480,65 eur, pričom ona od odporcu požadovala len zaplatenie 7.500,- eur. Za nesprávne považuje navrhovateľka aj rozhodnutie súd, ktorým bolo odporcovi umožnené splácať jej sumu priznaného príspevku v mesačných splátkach, čo súd odôvodnil práceneschopnosťou odporcu a tým poklesom jeho príjmu, z ktorého sú mu vykonávané exekučné zrážky na výživné. Odporca však od 1.11.2014 nastúpil do práce. Okrem toho jeho príjem v období práceneschopnosti bol iný ako uvádza súd prvého stupňa, ktorý si len osvojil nepravdivé tvrdenia odporcu. Ako už navrhovateľka uviedla vo svojom vyjadrení zo dňa 22.11.2014, na základe preverovania OR PZ, obvodné oddelenie J. S. nad I. bol priemerný príjem odporcu za rok 2013 2.016,57 eur mesačne v čistom a v prvom polroku 2014 832,63 eur v čistom. Okrem príjmu poberal odporca aj nemocenské v priemernej výške 636,91 eur mesačne. V čase vydania rozsudku súdu prvého stupňa už okrem toho neprebíhala exekúcia nemocenských dávok odporcu, ktorá exekúcia už v tom čase bola zastavená. Ďalej navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že odporca v čase vydania rozsudku súdu prvého stupňa vlastnil aj ďalšie nehnuteľnosti než v S. a to nehnuteľnosti v k.ú. V. - parcela reg. C č. XXXX/XX o výmere 364 m² v podiele 1/1 a parcela reg. C č. XXXX/X o výmere 171 m² v podiele 1/3. Tieto nehnuteľnosti už odporca predal a k dnešnému dňu ich už oficiálne nevládni. V žiadnom prípade, vzhľadom na príjem odporcu aj v dobe jeho práceneschopnosti a neexistencie prebiehajúcej exekúcie, nebol dôvod, aby bolo rozhodnuté súdom o povolení splatenia dlhu odporcu na príspevku na výživu navrhovateľky v splátkach. Podľa navrhovateľky je tiež nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania účastníkov. Výška príspevku na výživu navrhovateľky závisela výlučne od subjektívneho posúdenia súdom a preto mala navrhovateľka podľa § 142 ods. 3 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na všetko uvedené navrhla navrhovateľka, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že odporcovi uloží povinnosť platiť príspevok na jej výživu v sume 300,- eur mesačne za obdobie od 14.07.2010 do 15.12.2010, v sume 500,- eur mesačne za obdobie od 16.12.2010 do 30.09.2011 a v sume 150,- eur za obdobie od 01.10.2011 do 13.07.2012 s tým, že nedoplatok na príspevku v celkovej sume 7.745,64 eur je odporca povinný splácať navrhovateľke v pravidelných mesačných splátkach po 1.000,- eur pod hrozbou straty výhody splátok a tiež je odporca povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 42,24 eur.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca. Podľa neho mesačné nájomné 250,- eur za prenájom bytu navrhovateľky bolo poukazované na účet navrhovateľky až do 01.04.2011. Výživné v sume 26,- eur, ktoré platil na maloletého P. v mesiacoch 6,7 a 8/2014 bolo vyplatené na základe Rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/76/2014. Čistý príjem odporcu, ktorý navrhovateľka vo svojom odvolaní uviedla je nesprávny a zakladá sa len na subjektívnom a nesprávnom posúdení navrhovateľky. Okrem výživného na maloletého syna S. prispieval odporca na výživu aj študenta S.W.. Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľky, že v období od októbra 2011 do júla 2012 mal súd vziať do úvahy jej zvýšené výdavky na dopravu a bývanie, tu odporca uviedol, že pre zabezpečenie plnenia vyživovacej povinnosti odporca sám pracoval mimo adresy trvalého pobytu a mal náklady na bývanie na adrese prechodného bydliska vo výške 350,- eur ako aj náklady na bývanie v mieste trvalého bydliska a náklady na dochádzanie medzi týmito bydliskami. Tým sa značne znižuje rozdiel medzi poklesom príjmu navrhovateľky a odporcom a jej nárokom na príspevok. Exekúcia, v dôsledku ktorej mu boli vyplácané znížené nemocenské dávky bola zastavená rozhodnutím okresného súdu S., ktoré nadobudlo právoplatnosť 31.10.2014. V tomto rozhodnutí je aj konštatované, že odporca na výživnom uhradil v mesiaci máj 2014 sumu 7.980,24 eur, čo navrhovateľka vo svojom odvolaní neuvádza.

K vyjadreniu odporcu k odvolaniu navrhovateľky navrhovateľka písomne uviedla, že s odporcom uzatvorili dohodu o ukončení nájmu bytu k 31.12.2010 a preto odporca býval v jej byte od 1.1.2011 neoprávnené. Sumy, ktoré jej následne zaplatil nepovažuje ona za nájomné ale za odškodné za poškodenia, ktoré v byte spôsobil a tiež za sankciu pre porušenie nájomnej zmluvy odporcom. Pokiaľ ide o vyživovaciu povinnosť odporcu k staršiemu synovi, táto zanikla ešte v roku 2010, keď tento nezvládol vysokú školu. Odporcove náklady, ktoré tento uvádza vo vyjadrení, nie sú podľa navrhovateľky podstatné pre určenie výšky jej príspevku na výživu, pretože podľa zákona má na neho nárok do dovŕšenia dvoch rokov veku dieťaťa a v danom konaní jej nebol priznaný pre jej nástup do práce. Ak má byť toto dôvodom pre nepriznanie príspevku, mal súd vziať do úvahy aj to, že niekto za počas jej neprítomnosti musel o maloletého postarať a tiež náklady na cestovanie do práce. Za nepodstatné považuje navrhovateľka aj to, že odporcovi boli v exekúcii krátené nemocenské dávky, pretože ak by si odporca riadne a včas plnil svoje povinnosti, nemusela byť proti nemu vedené exekúcia. V máji 2014 neuhradil odporca výživné 7.980,24 eur ale len bežné výživné 230,- eur a od súdneho exekútora navrhovateľka dostala vymožený nedoplatok na výživnom 5.521,44 eur. Zvyšnú sumu platil odporca súdному exekútorovi.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov odvolania navrhovateľky zmysle § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutých častiach vo výrokoch o určení príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 /výrok I. rozsudku/, o zamietnutí zvyšnej časti návrhu navrhovateľky /výrok III. rozsudku/ a o náhrade trov konania účastníkov /výrok V. rozsudku/ podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správny a vo výroku o vyčíslení zročného príspevku na výživu navrhovateľky a povolení jeho zaplataenia odporcovi v splátkach po 200,- eur mesačne podľa § 220 O.s.p. zmeniť z nižšie uvedených dôvodov.

Súd prvého stupňa pri určení príspevku na výživu navrhovateľky vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.. Pri rozhodovaní súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľky dodáva nasledovné:

Podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, je povinný najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom.

Zákonné vymedzenie rozsahu príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matky je dané kritériom primeranosti. Tento príspevok bude užší, ako v prípade vzájomnej vyživovacej povinnosti manželov, súčasne však širší ako pri vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Súd pri rozhodovaní o výške príspevku zisťuje konkrétne náklady a potreby matky a zákonné hľadiská pre

určenie rozsahu vyživovacej povinnosti - schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného (otca) i súlad s dobrými mravmi. Skúmajú sa aj príjmové a majetkové pomery matky.

Na základe dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa mal aj odvolací súd za preukázané, že z intímnych stykov účastníkov sa dňa 14.07.2010 narodil maloletý P. a otcovstvo odporcu k nemu bolo určené súdom. Priemerný mesačný čistý zárobok navrhovateľky za obdobie pred nástupom na materskú dovolenku činil 1.386,- eur. V období od 14.07.2010 do 15.12.2010 navrhovateľka poberala materské dávky v priemere vo výške 570,90 eur; od 16.12.2010 do 30.09.2011 poberala rodičovský príspevok vo výške 256,- eur a v období od 01.10.2011 do 14.07.2012 navrhovateľka opäť pracovala s priemerným čistým zárobkom vo výške 1.242,17 eur. Čo sa týka príjmu navrhovateľky zo zamestnania po 01.10.2011 je pravdou, že tento mal byť súdom prvého stupňa zisťovaný za celé rozhodné obdobie, teda až do 14.07.2012, avšak vzhľadom na jeho výšku ako ju uviedla samotná navrhovateľka /1.201,94 eur/ je tento celkom porovnateľný s príjmom, z ktorého vychádzal súd prvého stupňa, pričom v konečnom dôsledku z nižšie uvedených dôvodov nemal žiadny vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Navrhovateľka je vlastníčkou dvojizbového bytu č.XXX v dome s.č. XXXX/XX na Ul. L. U. v L., z ktorého mala príjem z nájmu bytu vo výške 250,- eur v období od 01.04.2010 do 01.04.2011, pričom časť vo výške 85,- eur tvorili platby za služby spojené s užívaním bytu ako to navrhovateľka sama uviedla vo výpovedi pred súdom prvého stupňa na pojednávaní dňa 10.10.2013 a nie 110,- eur ako tvrdí vo svojom odvolaní, pričom takéto náklady ani nepreukázala. V tejto súvislosti odvolací súd len poukazuje na to, že zmluvy o nájme bytu zo dňa 01.04.2010, ktorú mala navrhovateľka uzatvorenú s odporcom vyplýva, že odporca sa zaviazala popri nájomnom 250,- eur mesačne platiť navrhovateľke i úhrady za plnenie poskytované s užívaním bytu, konkrétne 17,- eur za elektrinu, 3,- eurá za plyn, 4,64 eur za koncesionárske poplatky, teda celkom 23,64 eur. Náklady za služby spojené s užívaním prenajatého bytu mal teda aspoň z časti povinnosť platiť odporca. Na druhej strane bol odporca v rozhodnom období zamestnaný a jeho priemerný mesačný čistý príjem za rok 2010 vo výške 1.785,- eur, v roku 2011 vo výške 1.778,- eur + v auguste 2011 ďalší príjem vo výške 777,- eur a v roku 2012 vo výške 2.364,- eur. Odporcovi bola rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 17C/40/2011-450 zo dňa 29.05.2013 stanovená povinnosť prispievať na výživu maloletého P. - syna účastníkov od 14.07.2010 do 01.10.2011 vo výške 200,- eur, za obdobie od 02.10.2011 do 31.12.2012 sumou 170,- eur a od 01.01.2013 vo výške 230,- eur mesačne. Od augusta 2014 uhrádza odporca na základe predbežného opatrenia titulom výživného na dieťa sumu 55,- eur mesačne. Odporca je ženatý, z manželstva pochádzajú dve deti, mladší S., nar. XX.XX.XXXX je žiakom 1.ročníka Gymnázia K. v S., odporca má k nemu vyživovaciu povinnosť. Manželka odporcu je zamestnaná s priemerným mesačným čistým zárobkom vo výške 380,- eur. Odporca je spolu s manželkou O. bezpodielovým spoluvlastníkom rodinného domu súp.č. XXXX v S., v ktorom žije so svojou rodinou, a tiež pozemkov v k.ú. V. v okrese K., parc. č. C KN XXXX/XX o výmere 364 m² a podielu 1/3 pozemku v rovnakom katastrálnom území parc. č. C KN XXXX/X. Tu odvolací súd pripomína, že vlastníctvo nehnuteľností odporcom v k.ú. V. bolo zistené vykonaným dokazovaním už súdom prvého stupňa, ktorý to uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku a preto odvolaciemu súdu nie je celkom zrejmé, prečo navrhovateľka na túto skutočnosť poukazuje vo svojom odvolaní. Uvedené zistené skutočnosti a pomery účastníkov súd prvého stupňa správne právne posúdil podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, v dôsledku čoho dospel aj podľa názoru odvolacieho súdu k správne záveru, že primeraná výška príspevku na úhradu výživy navrhovateľky je suma 200,- eur mesačne v období od 14.07.2010 do 15.12.2010 a suma 300,- eur mesačne v období od 16.12.2010 do 30.09.2011. Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľke už za obdobie od 01.10.2011 do 14.07.2012 príspevok na výživu od navrhovateľa nepatrí. V tomto období už navrhovateľka opäť pracovala a dosahoval zo svojej pracovnej činnosti príjem, ktorý je porovnateľný s príjmom, ktorý mala pred narodením maloletého P.. Niet preto žiadneho dôvodu, aby bol odporca aj v tomto období povinný podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine naďalej primerane prispievať na výživu navrhovateľky.

Za rovnako správne považuje odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania účastníkov podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p., na ktoré v odvolaní poukazuje navrhovateľka, je možné aplikovať len vtedy, ak rozhodnutie súdu o výške nároku vychádza z úvahy podľa § 136 O.s.p. Určenie výšky nároku úvahou súdu podľa § 136 O.s.p. je možné, ak je základ nároku preukázaný a skutkové okolnosti na určenie výšky nároku nie je možné zistiť vôbec alebo len s nepomernými ťažkosťami. V danom prípade bola predmetom rozhodovania súdu výška príspevku odporcu na výživu navrhovateľky. Pri určovaní takéhoto výživného súd postupuje podľa kritérií stanovených zákonom /§ 74 ods. 1 v spojení s § 75 a nasl. Zákona o rodine/, a teda nejde o úvahu

súdu v zmysle ustanovenia § 136 O.s.p.. Nesprávne je preto tvrdenie navrhovateľky v jej odvolaní, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre rozhodnutie súdu o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 3 O.s.p..

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo výrokoch o určení príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 /výrok I. rozsudku/, o zamietnutí zvyšnej časti návrhu navrhovateľky /výrok III. rozsudku/ a o náhrade trov konania účastníkov /výrok V. rozsudku/ podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Na druhej strane sa odvolací súd nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým bolo odporcovi povolené splácať sumu ročného príspevku na výživu navrhovateľky v mesačných splátkach po 200,- eur. Podľa odôvodnenia rozsudku súd prvého stupňa k tomuto rozhodnutiu viedli skutočnosti, že odporca je práceneschopný, teda má nárok len na nemocenské dávky, pričom z týchto mu je mesačne zrážané exekučné výživné pre maloletého syna P.. Z výpovede odporcu na pojednávaní dňa 04.12.2014 však vyplynulo, že odporca už je práceneschopný. Odporca síce vypovedal, že predpokladá, že bude opäť od januára 2015 práceneschopný, avšak túto skutočnosť odvolaciemu súdu nepreukázal a ani ju vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky nepotvrdil. Odvolací súd sa preto dôvodne domnieva, že odporca je práce schopný a dosahuje pravidelný príjem zo zamestnania. Vzhľadom na výšku tohto príjmu v období, ktoré predchádzalo práceneschopnosti odporcu dospel odvolací súd s prihliadnutím na výšku ročného príspevku k záveru, že sumu 3.854,80 eur ako nedoplatok na ročnom príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 bude odporca schopný splatiť navrhovateľke v pravidelných mesačných splátkach po 500,- eur do zaplatenia s tým, že prvú splátku zaplatí do konca mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku a omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Zaplatenie celej sumy ročného príspevku naraz sa odvolaciemu súdu javilo ako nereálne, vzhľadom na jeho výšku, výšku pravidelného príjmu odporcu zo zamestnania a skutočnosť, že odporca má vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom.

Na základe týchto záverov potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o vyčíslení ročného príspevku na výživu navrhovateľky a povolení jeho zaplatenia odporcovi v splátkach po 200,- eur mesačne podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť nedoplatok na ročnom príspevku na výživu navrhovateľky za obdobie od 14.07.2010 do 30.09.2011 vo výške 3.854,80 eur zaplatiť navrhovateľke v pravidelných mesačných splátkach po 500,- eur do zaplatenia s tým, že prvú splátku zaplatí do konca mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku a omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.. Obaja účastníci boli v odvolacom konaní len čiastočne úspešní a preto odvolací súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.